

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Kaszyca

Protokolant Agata Herman

w obecności Prokuratora Justyny Pilarczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2015 r.

sprawy:

U. I., syna N. i A., ur. (...) w A. (...),

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 7 listopada 2014r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, posłużył się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) i dokonał otwarcia trzech rachunków bankowych w Banku (...) SA o numerach 1) (...) (nominowany w EURO), 2) (...) (nominowany w USD), 3) (...) (nominowany w złotych),

tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 26 listopada 2014r. we W. w placówce Banku (...) SA, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posługując się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wypłacić z uprzednio założonego rachunku nr (...) pieniądze w kwocie 96.457,37zł (...), przeliczone na 81.705,00 USD, przelane z rachunku firmy (...) O. (...) H. A. T. w (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pracowników Banku, czym działał na szkodę w/w Banku oraz firmy (...) O. (...)3 H. A. T. w K.,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i art. 270§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

III. w dniu 7 listopada 2014r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, posłużył się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) i dokonał otwarcia trzech rachunków bankowych w (...) Bank (...) o numerach (...) (nominowany w złotych), (...) (nominowany w EURO), (...) (nominowany w USD),

tj. o czyn z art. 270§1 kk w zw. z art. 12 kk,

IV. w dniu 25 listopada 2014r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach czynu ciągłego, posługując się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) wyludził z uprzednio założonych rachunków bankowych w (...) Bank (...) o numerach (...) (nominowany w złotych), (...) (nominowany w EURO), (...) (nominowany w USD) pieniądze w kwotach 7675,00 euro oraz 284.000zł oraz kwotę 10.000 USD przelane z rachunku firm zagranicznych, a w tym kwotę 31.585,67 USD przelaną z firmy (...). (...) z siedzibą w P., czym działał na szkodę w/w Banku oraz firmy (...). (...) z siedzibą w P.,

tj. o czyn z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i art. 270§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

I. uznaje oskarżonego **U. I.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. I. części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **U. I.** za winnego tego, że w dniu 26 listopada 2014r. we W. w placówce Banku (...) SA, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posługując się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wyłudzić z uprzednio założonego rachunku nr (...) pieniądze w kwocie 96.457,37 (...), stanowiące równowartość 286.970,32 zł, przeliczone na 81.705,00 USD, przelane z rachunku firmy (...) O.(...)3 H. A. T. w K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pracowników Banku, czym działał na szkodę firmy (...) O.(...)3 H. A. T. w K., tj. czynu z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk i za to na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **U. I.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. III. części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznaje oskarżonego **U. I.** za winnego tego, że w dniu 25 listopada 2014r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach czynu ciągłego, posługując się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) wyłudził z uprzednio założonych rachunków bankowych w (...) Bank (...) o numerach (...) (nominowany w złotych), (...) (nominowany w EURO), (...) (nominowany w USD) pieniądze w kwotach 7675,00 euro, stanowiące równowartość 32.170,53zł, 284.000zł oraz kwotę 10.000 USD, stanowiące równowartość 33.706zł przelane z rachunku firm zagranicznych, a w tym kwotę 31.585,67 USD przelaną z firmy (...) (...) z siedzibą w P., a także kwotę 76.243,48 USD przelaną z firmy A. Y. (...) w S. w (...), czym działał na szkodę w/w firm, tj. czynu z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk i art. 294§1 kk w zw. z art. 11§2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy oskarżonemu **U. I.** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I. -IV. części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 46§1 kk orzeka od oskarżonego obowiązek naprawienia szkody:

- w wysokości 96.457,37 (...) na rzecz firmy (...) O.(...)3 H. A. T. w K.,
- w wysokości 31.585,67 USD na rzecz firmy (...) (...) z siedzibą w P.,
- w wysokości 76.243,48 USD na rzecz firmy A. Y. (...) w S. w (...);

VII. na podstawie art. 63§1 kk zalicza oskarżonemu na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 26 listopada 2014r. do dnia 10 lica 2015r.;

VIII. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek przez zniszczenie dowodu ujętego w wykazie na k. 34 pod poz. 1 i 6 oraz orzeka przepadek przez pozostawienie w aktach sprawy dowodów ujętych w wykazie na k. 1470-1471 pod poz. 24, 32-35,38, 43-45;

IX. na podstawie art. 230§2 kpk zwraca oskarżonemu dowody ujęte w wykazie na k. 34-35 pod poz. 2-5, 7-17;

X. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania, w tym i opłaty.

Sygn. akt III K 129/15

UZASADNIENIE

U. I. jest obywatelem (...). Po utracie pracy w (...) poszukiwał okazji do zarobienia pieniędzy. Kolega skontaktował go z mieszkającym w (...) mężczyzną o imieniu J.. J. poprosił U. I. aby ten przekazał mu zdjęcie paszportowe. Mężczyźni spotkali się w B., gdzie J. przekazał U. I. podrobiony paszport (...) o nr (...) z jego zdjęciem, wystawiony na dane osobowe A. K.. J. polecił U. I. użycie podrobionego dokumentu w celu otwarcia rachunków we wskazanych przez J. placówkach banków we W. i przekazanie mu otrzymanej z banku dokumentacji wraz z kodami dostępu do bankowości elektronicznej. Następnie U. I. z założonych rachunków miał wypłacać określone kwoty pieniężne i przekazywać je J..

W dniu 6 listopada 2014 r., U. I., zamieszkał wraz z S. M. i G. P. (których czyny zostały wyłączone do odrębnego rozpoznania) w wynajętym apartamencie przy ulicy (...) we W.. Na powyższy adres doręczana była korespondencja z banków adresowana m.in. na nazwisko A. K..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego U. I. – k. 28-29, 54-56, 75, 454-458, 1333-1335, 1616v-1618v;
- zeznania świadek K. J. – k. 137-138.

W dniu 7 listopada 2014 r. U. I. udał się do oddziału banku (...) SA, mieszczącego się przy ul. (...) we W., gdzie przedłożył jako autentyczny podrobiony paszport (...) o nr (...) na nazwisko A. K. i dokonał otwarcia trzech rachunków bankowych o nr:

- (...) (nominowany w euro)
- (...) (nominowany w dolarach amerykańskich)
- (...) (nominowany w złotych)

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego U. I. – k. 28-29, 54-56, 454-458, 1333-1335, 1616v-1618v;
- zeznania świadka J. W. - k. 7-10, 267-268, 463-465;
- dokumentacja bankowa (...) S.A. – k. 1320-1328, 1377-1387.

Tego samego dnia, tj. 7 listopada 2014 r. U. I. udał się do oddziału (...) Banku (...), mieszczącego się przy ul. (...) we W. gdzie, przedłożył jako autentyczny podrobiony paszport wystawiony przez (...) na nazwisko A. K. o nr (...) i dokonał otwarcia trzech rachunków bankowych o nr:

- (...) (nominowany w złotych)
- (...) (nominowany w euro)
- (...) (nominowany w dolarach amerykańskich)

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego U. I. – k. 54-56, 75, 454-458, 1333-1335, 1616v-1618v;
- zeznania świadek A. M. (1) - k. 48-51, 69-71,
- umowy rachunków – k. 1040-1046,
- dokumentacja (...) Bank (...) k. 1060,

- sprawozdanie z analizy IV 094/13/15 k. 1466-1469.

W dniu 25 listopada 2014 r., w założonym w banku (...) S.A. rachunku o numerze (...) został zaksięgowany przelew elektroniczny na kwotę 96.457,37 (...) (81.705 USD).

Zleceniodawcą przelewu była firma (...) O. (...)3 H. A. T. z siedzibą w K., natomiast beneficjentem operacji miała być firma (...) Ltd. Poprzez działanie osób, których adresy IP znajdowały się w (...) i L., zleceniodawca przelewu został wprowadzony w błąd, co do prawidłowego numeru rachunku bankowego adresata przelewu wskutek czego podaną wyżej kwotę przelał na konto założone przez U. I..

Dowód:

- zeznania świadka J. W. - k. 7-10, 267-268, 463-465;

- zeznania świadka S. M. – k. 334-337;

- dokumentacja dot. transakcji z firmą (...) O.(...)3 H. A. T. w K. – k. 342-368, 385-432;

- dokumentacja banku (...) S.A. – k. 1320-1328;

- zestawienie operacji na rachunku – k. 271-280.

W dniu 25 listopada 2014 r. w założonym w (...) Banku (...) rachunku o numerze (...) został zaksięgowany przelew elektroniczny:

- na kwotę 31.585,67 USD, którego zleceniodawcą była firma (...). (...) z siedzibą w P., natomiast beneficjentem operacji miała być firma (...),

- na kwotę 76.281,48 USD, którego zleceniodawcą była firma A. Y. (...) w S. w (...) natomiast beneficjentem operacji miała być firma (...) Inc.

W obu wskazanych wyżej przypadkach, zleceniodawca przelewu został wprowadzony w błąd co do prawidłowego numeru rachunku bankowego odbiorcy przelewu wskutek czego podaną wyżej kwotę przelał na konto założone przez U. I..

Dowód:

- zeznania świadek A. M. (2) – k. 69-71;

- zeznania świadka S. M. – k. 509-511;

- zeznania świadek M. P. – k. 571-573, 1166-1167;

- dokumentacja dotycząca transakcji z firmą (...). (...) z siedzibą w P. – k. 513-567, 1129-1163;

- dokumentacja dotycząca transakcji z firmą (...) Inc. P., P. (...) USA – k. 575-582, 1168-1169;

- dokumentacja bankowa (...) k. 1107-1110;

- sprawozdanie z analizy IV 094/13/15 k. 1466-1469.

W dniu 25 listopada 2014 r., za pomocą bankowości elektronicznej, z założonego na nazwisko A. K. w (...) Bank (...) rachunku o numerze (...) (nominowanego w dolarach amerykańskich), na rachunek o numerze (...) (nominowanego w złotych), dokonano 3 przelewów na łączną kwotę 285.000 zł (po przewalutowaniu).

U. I. następnie w tym samym dniu, tj. 25 listopada 2014 r., w różnych placówkach (...) Banku (...) we W. dokonał wypłat z wcześniej założonych w tym banku rachunków. I tak:

- o godz. 9:46 z oddziału przy ul. (...) dokonał wypłaty 10.000 dolarów amerykańskich,
- o godz. 9:48 z oddziału przy ul. (...) dokonał wypłaty 100.000 zł,
- o godz. 10:05 z oddziału przy ul. (...) dokonał wypłaty 7675 euro,
- o godz. 10:52 z oddziału przy ul. (...) dokonał wypłaty 50.000 zł,
- o godz. 11:56 z oddziału przy ul. (...) dokonał wypłaty 50.000 zł,
- o godz. 12:32 z oddziału przy ul. (...) dokonał wypłaty 50.000 zł,
- o godz. 12:52 z oddziału przy ul. (...) dokonał wypłaty 34.000 zł.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego U. I. – k. 454-458, 1333-1335, 1616v-1618v;
- zeznania świadka A. M. (1) - k. 48-51, 69-71;
- dokumentacja bankowa (...) Bank (...) k. 1192-1200;
- sprawozdanie z analizy IV 094/13/15 k. 1466-1469.

Wyplacone pieniądze U. I. przekazał mężczyźnie o imieniu J. na jednym z (...) postojów taksówek.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego U. I. – 54-56, 75, (...) - (...), 1616v-1618v;

W dniu 26 listopada 2014 r., za pomocą bankowości elektronicznej, z założonego na nazwisku A. K. rachunku w banku (...) S.A. o numerze (...) (nominowany w dolarach amerykańskich) na rachunek o numerze (...) (nominowany w złotych) dokonano 3 przelewów na łączną kwotę 236.188,03 zł. Z uwagi na podejrzenie popełnienia przestępstwa, zespół postępowania i kontroli banku (...) S.A. zablokował opisane wyżej środki.

Dowód:

- zeznania świadka J. W. – k. 7-10, 267-268, 463-465;
- zestawienie operacji na rachunku – k. 271-272.

W dniu 26 listopada 2014 r. U. I. udał się do oddziału banku (...) S.A. przy ul. (...) we W.. Gdy próbował dokonać wypłaty pieniędzy zgromadzonych na koncie (...) (nominowanego w złotych) został zatrzymany przez Policję. U zatrzymanego znaleziono m.in. paszport o nr (...) (...)i wystawiony na nazwisko A. K., kartę płatniczą z (...) Bank (...) na nazwisko A. K., walutę w kwocie 1500 zł i 220 euro oraz telefon S. model SM- (...) wraz z kartą sim oraz kartą pamięci microSD o pojemności 32 GB T..

Nie udało się uzyskać dostępu do zawartości pamięci wewnętrznej zatrzymanego telefonu. Wśród odzyskanych danych z pamięci kart microSD nie ujawniono danych mogących mieć znaczenie dla postępowania.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego U. I. k. 54-56, 75, 454-458, 1333-1335, 1616v-1618v;
- zeznania świadka J. W. – k. 7-10, 267-268;
- protokół tymczasowego zajęcia mienia ruchomego – k. 13-14;
- protokół przeszukania – k. 25-27;
- ekspertyza z zakresu informatyki i przestępczości komputerowej – k. 1209-1215.

Oskarżony U. I. urodził się (...) i jest obywatelem (...). Jest żonaty, na utrzymaniu posiada dzieci brata. Legitymuje się wykształceniem średnim, z zawodu jest handlowcem-sprzedawcą. Przed zatrzymaniem zajmował się handlem samochodami ciężarowymi, a do końca 2013 r. pracował na terenie (...) w fabryce suszonych owoców, z tytułu zatrudnienia osiągał miesięczny dochód w wysokości 1230 euro. Nie był dotychczas karany sądownie.

W świetle opinii z dnia 19 lutego 2015 r., sporządzonej przez Zastępcę Dyrektora Aresztu Śledczego we W., zachowanie tymczasowego aresztowanego w niniejszej sprawie oskarżonego w izolacji więziennej było oceniane jako umiarkowane.

Dowód:

- dane o karalności – k. 144, 157-158;
- opinia o tymczasowo aresztowanym – k. 1233-1234;
- dane oskarżonego zawarte w akcie oskarżenia – k. 1525;
- dane oskarżonego podane do protokołu rozprawy - k. 1616;

Oskarżony U. I. podczas pierwszego przesłuchania w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia czynu polegającego na posłużeniu się sfałszowanym paszportem na dane A. K. (czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku) i nie przyznał się do popełnienia czynu polegającego na usiłowaniu dokonania oszustwa na szkodę banku (...) poprzez usiłowanie wypłacenia kwoty 96.457,37 (...) (czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku).

Podczas drugiego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich czterech zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż do W. przyjechał z B. gdzie miał się spotkać z osobą która zawiezie do punktu sprzedaży samochodów ciężarowych. Podrobiony paszport na nazwisko A. K. oskarżony otrzymał w B. od mężczyzny o imieniu J.. Mężczyzna ten polecił oskarżonemu założenie kont w banku (...) a następnie podjęcie przelanych tam następnie pieniędzy. Kwotę podjętą z banku (...) oskarżony przekazał mężczyźnie o imieniu J.. Pieniądze, które próbował wypłacić z kont założonych w banku (...), zanim został zatrzymany przez Policję, miał zostać przeznaczone na zakup samochodów ciężarowych. Wyjaśnił, że nie miał wiedzy skąd pochodziły pieniądze przelane na przedmiotowe konta.

W trakcie posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania oskarżony podtrzymał dotychczas złożone wyjaśnienia

Podczas przesłuchania w dniu 12 lutego 2015 r. oskarżony złożył szczegółowe wyjaśnienia - zgodne co do istoty z wyjaśnieniami złożonymi poprzednio – z których treści wynikało, że wszelkie czynności związane z zakładaniem rachunków w banku (...) S.A. i (...) Banku (...) i następnie wypłacaniem z nich określonych kwot pieniężnych wykonywał na polecenie bliżej nieokreślonego mężczyzny o imieniu J.. Jemu też oskarżony przekazywał wszelką dokumentację otrzymaną od banków w związku z zakładanymi rachunkami, jak i kody dostępu do bankowości elektronicznej. Oskarżony tłumaczył, iż podejmując próbę wypłaty pieniędzy z banku (...) S.A. – nieudaną, po której

został zatrzymany - nie miał wiedzy co ilości jak i waluty znajdujących się na poszczególnych kontach sum pieniężnych, a każdorazowo taką informację otrzymywał od pracowników banków. Oskarżony dodał ponadto że we W. mieszkał przez ok. 10 dni wraz z kobietą o imieniu S. i jej bratem.

Oskarżony wyraził ponadto wolę dobrowolnego poddania się karze w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn I, 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn II, 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn III i 1 rok pozbawienia wolności za czyn IV, kara łączną 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 4 lat próby.

Podczas przesłuchania w dniu 20 kwietnia 2015 r. oskarżony podtrzymał złożone uprzednio wyjaśnienia. Odpowiadając na pytania wyjaśnił po raz kolejny, iż nie wiedział skąd pochodzą pieniądze. Dodał, iż pamięta, że wypłacił kwotę ok. 7.000 euro. Odnosząc się do kwoty 284.000 zł wskazał, iż nie wypłacił jej jednorazowo.

Oskarżony U. I. podczas przesłuchania w toku rozprawy głównej przyznał się do wszystkich zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż zarzucane mu czyny popełnił z uwagi na naiwność i trudną sytuację materialną. Oskarżony poprzez kolegę z (...) uzyskał kontakt z mieszkającym w B. mężczyzną o imieniu J., który poprosił go następnie o zdjęcie paszportowe. Gdy mężczyźni spotkali się w B., oskarżony odebrał podrobiony paszport ze swoim zdjęciem i otrzymał polecenia otwarcia kont bankowych. Oskarżony dalej wyjaśnił, iż mieszkał we W. z kobietą i innym mężczyzną i tym osobom przekazywał informacje o otwartych rachunkach. Część podjętych pieniędzy oskarżony przekazał na postoiu taksówek mężczyźnie o imieniu J., a kiedy następnego dnia udał się do banku po pozostałą kwotę został zatrzymany przez Policję. Po przeczytaniu oskarżonemu jego wyjaśnień złożonych w toku postępowania przygotowawczego na k. 28-28, 54-56, 75, 454-458, 1333-1335 ten podtrzymał je.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego – k. 28-29, 54-56, 75, 454-458, 1333-1335, 1616v-1618v

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd oparł się w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego. Wyjaśnienia oskarżonego przyznającego się praktycznie od początku do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów należy uznać za spójne, logiczne i wiarygodne ponieważ znajdują one potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym w tym ujawnionych w toku rozprawy głównej zeznaniach świadków J. W., A. M. (1), K. J., S. M. i M. P..

Wyjaśnienia oskarżonego U. I., w których przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów Sąd ocenił jako spójne, logiczne i zgodne z innymi, przeprowadzonymi w sprawie dowodami. Oskarżony nie ograniczył się tylko do przyznania, że popełnił przypisane mu przestępstwa, ale opisał okoliczności ich popełnienia. Treść tych wyjaśnień w sposób jasny przedstawia sposób działania oskarżonego, a także rolę jaką pełnił w procederze wyłudzenia pieniędzy.

Sąd uznał zatem za wiarygodne tę część wyjaśnień oskarżonego U. I., w których opisywał jak poznał bliżej nieustalonego mężczyznę o imieniu J., otrzymał od niego podrobiony paszport, a następnie, po przyjeździe do Polski, na jego polecenie, przy użyciu podrobionego dokumentu zakładał rachunki bankowe celem wyłudzenia pieniędzy przelanych przez pokrzywdzone firmy.

Jako wiarygodne i tym samym zasługujące na uwzględnienie Sąd ocenił zeznania świadka J. W. – specjalisty banku (...) SA we W. w zespole postępowań i kontroli we W. – który wskazał szereg okoliczności związanych z założeniem przez oskarżonego w w/w banku w dniu 7 listopada 2014 r. trzech rachunków, a następnie podał szczegóły związane z próbą wyłudzenia przez oskarżonego kwoty w wysokości 96.45737 dolarów kanadyjskich, przelanej na konto nr (...) przez firmę (...) O.(...)(...) H. A. T. w K..

Powyżej opisane dowody – wespół z wyjaśnieniami oskarżonego w tym zakresie i zgromadzoną w sprawie obszerną dokumentacją bankową – stały się podstawą do przyjętych przez Sąd ustaleń faktycznych w zakresie czynów opisanych w pkt I i pkt II części wstępnej wyroku.

Sąd nie znalazł również powodów do zakwestionowania prawdziwości zeznań świadka A. M. (1), pracownika banku (...), która w szczegółowy sposób przedstawiła aktywność oskarżonego związaną najpierw z założeniem przez niego rachunków w banku (...), przebiegiem transakcji które miały miejsce przy ich wykorzystaniu jak i wysokością kwot, które oskarżony wypłacił z założonych uprzednio kont w dniu 25 listopada 2014 r.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania również świadków J. M. oraz M. P. – przedstawicieli firm: (...) O. (...)3 H. A. T. w K., B. (...) Co. (...) z siedzibą w P. oraz firmy A. Y. (...) w S. w (...).

Po pierwsze, świadkowie ci w szczegółowy sposób opisali mechanizm działania bliżej nieustalonych sprawców, wskutek czego wyżej wymienione firmy – mające w niniejszej sprawie status pokrzywdzonych – zamiast dokonywać przelewów na konta swoich rzeczywistych kontrahentów, wprowadzone w błąd przez bliżej nieustalonych sprawców przelewały pieniądze na rachunki założone w Polsce przez posługującego się podrobionym paszportem oskarżonego. Po wtóre, ich zeznania, wraz z dołączoną do akt i zaliczoną w poczet materiału dowodowego dokumentacją, w tym bankową stanowiły podstawę do wyliczenia wartości szkody, jaką przedmiotowe firmy poniosły w związku z procederem, w którym uczestniczył oskarżony.

Zeznania świadka K. J., właścicielki apartamentów przy ul. (...) we W. przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w ten sposób, iż pozwoliły na określenie miejsca w którym zatrzymał się oskarżony w trakcie swojego pobytu we W., jak również okoliczności, iż razem z nim mieszkała S. M. i G. P.. Świadek ta zeznawała również, iż za jej zgodą na adres mieszkania przy ul. (...) przychodziła zaadresowana na dane A. K. korespondencja z banków.

Do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie nieprzydatne okazały się zeznania świadka R. J., albowiem nie miały one związku z przedmiotową sprawą. Sąd nie wykorzystał zeznań świadka J. B., ponieważ ich treść odnosiła się do przelewu wykonanego na inne niż założone przez oskarżonego konto, tj. czynu nieobjętego rozpoznaniem w niniejszym postępowaniu.

Uzupełniając analizę materiału dowodowego wypada zaznaczyć, że budując stan faktyczny uwzględniono dokumenty zebrane w toku postępowania przygotowawczego i zawnioskowane przez prokuratora oraz ujawnione w toku rozprawy. Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami i nie budzą one wątpliwości.

W kwestii danych osobopoznawczych i ustaleń dotyczących dotychczasowego trybu życia oskarżonych Sąd wykorzystał informacje o karalności oskarżonych oraz informacje uzyskane w trybie art. 213 k.p.k.

Konkludując należy stwierdzić, że ocena wyjaśnień oskarżonego jak i zeznań przywołanych świadków oraz całość pozostałego materiału dowodowego będącego dla Sądu podstawą ustalenia stanu faktycznego, dokonywana w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, pozwoliła zdaniem Sądu na niewątpliwe stwierdzenie sprawstwa i winy oskarżonego U. I. w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I. uznał zatem, iż oskarżony w dniu 7 listopada 2014r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, posłużył się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) i dokonał otwarcia trzech rachunków bankowych w Banku (...) SA o numerach 1) (...) (nominowany w EURO), 2) (...) (nominowany w USD), 3) (...) (nominowany w złotych) czym wyczerpał znamiona ustawowe z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd uznał również oskarżonego za winnego czynu opisanego w pkt III. części wstępnej wyroku temu, iż w dniu 7 listopada 2014r. we W., działając w warunkach czynu ciągłego, posłużył się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) i dokonał otwarcia trzech rachunków bankowych w (...) Bank (...) o numerach

(...) (nominowany w złotych), (...) (nominowany w EURO), (...) (nominowany w USD), czym również wypełnił znamiona ustawowe czynu z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Stosownie do treści art. 270 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej z tego przepisu podlega ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument albo takiego dokumentu używa.

Zgodnie ze stanowiskiem doktryny oraz utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego przez podrobienie dokumentu należy rozumieć nadanie pozorów w celu wywołania wrażenia, że zawarta treść pochodzi od wymienionego w dokumencie wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Należy podnieść także, iż dla realizacji znamion podrobienia dokumentu nie ma znaczenia, czy jego treść odpowiada stwierdzonym w nim stanom faktycznym, czy też nie. Przerobienie zaś polega na zmianie treści istniejącego, autentycznego dokumentu. W przypadku używania dokumentu sfalszowanego sprawca musi obejmować swoją świadomością, iż dokument jest podrobiony.

Zgromadzony materiał dowodowy w sposób bezsprzeczny wykazał, że oskarżony, mając co do tej okoliczności pełną świadomość posłużył się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) i mając tego pełną świadomość użył tego dokumentu do otwarcia rachunków bankowych w Banku (...) SA (czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku) i (...) Banku (...) (czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku) czym w pełni zrealizował znamiona przestępstw z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż powyższe czyny przypisane oskarżonemu są wielokrotnymi zachowaniami, które zostały podjęte w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, a zatem - zdaniem Sądu – w odniesieniu każdorazowo do czynu opisanego w pkt I. jak i pkt III. części wstępnej wyroku - stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 k.k.

Stosując tę kwalifikację Sąd miał na uwadze, iż ustawodawca przesądził, że przy spełnieniu pewnych warunków wiele zachowań stanowi jednorazowe wypełnienie znamion jakiegoś typu czynu zabronionego. Art. 12 k.k. zawiera ustawowe określenia kryteriów tzw. czynu ciągłego. Zastosowanie art. 12 k.k. uzależnione jest z jednej strony od przesłanki podmiotowej (subiektywnej) w postaci "z góry przyjętego zamiaru", z drugiej od przesłanek przedmiotowych, takich jak "krótkie odstępy czasu" (co ma miejsce w przedmiotowej sprawie) oraz tożsamość pokrzywdzonego, jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste.

Warunek podmiotowy w postaci "z góry powziętego zamiaru" rozumieć należy zgodnie ze znaczeniem słowa "zamiar" nadanym mu przez art. 9 § 1 k.k. Zamieszczenie wśród kryteriów czynu ciągłego elementu należącego do strony podmiotowej, określonego jako "z góry powzięty zamiar" przesądza o tym, iż konstrukcja art. 12 k.k. znajdzie zastosowanie jedynie do zachowań objętych umyślnością, wykluczając możliwość nieumyślnego popełnienia czynu ciągłego. W tak omówionym materiale dowodowym wina oskarżonego – przyznającego się do zarzuczanych mu czynów - została wykazana.

W odniesieniu do czynów opisanych w pkt II. i IV. części wstępnej wyroku Sąd uznał za wiarygodną tę część wyjaśnień oskarżonego, w której opisywał on, że wszelkie informacje i polecenia wypłat pieniędzy z poszczególnych kont dokonywał na polecenie bliżej nieustalonego mężczyzny o imieniu J.. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwolił również na uznanie, iż to oskarżony osobiście wprowadzał pokrzywdzone firmy w błąd co do numeru rachunków bankowych, wskutek czego firmy te, zamiast zgodnie z zamiarem dokonywać wpłat na rachunki należące do ich rzeczywistych kontrahentów, wpłacały poszczególne kwoty na rachunki założone przez oskarżonego. W tym kontekście istotna jest ta część wyjaśnień oskarżonego, w której opisywał on, iż zarówno pełną dokumentację związaną z rachunkami bankowymi – które zakładał zarówno w banku (...) S.A. jak i (...) Bank (...) – jak i dostęp do bankowości elektronicznej przekazywał on niezwłocznie mężczyźnie o imieniu J.. Wyłudzenia ze strony oskarżonego, działającego niewątpliwie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nie byłyby możliwe, bez uprzedniej manipulacji i wprowadzenia w błąd zagranicznych przedsiębiorstw przez bliżej nieustalone osoby. Dlatego też, w kontekście czynów opisanych w pkt II. i IV. części wstępnej wyroku Sąd uznał, iż zasadne jest przyjęcie konstrukcji, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.

W tym miejscu należy podkreślić, że współsprawstwo nie oznacza, że wszyscy współdziałający uczestniczą fizycznie w każdej z czynności wykonawczych, realizujących znamiona przestępstwa. Dla kwalifikacji prawnej czynu popełnionego przez oskarżonych obojętne jest, który z nich był inicjatorem popełnienia przestępstwa. Zbędne jest więc w tej sytuacji dążenie do ustalenia, który z nich jakie czynności wykonał. Liczy się tylko to, czy wszyscy wiedzieli w popełnianiu jakiego przestępstwa uczestniczą (por. wyrok SA w Łodzi z 3 października 2006 roku, II AKa 139/06 oraz podobnie SA w Krakowie w wyroku z dnia 8 października 1992 r., II AkR 92/92). Istota współsprawstwa sprowadza się do "wykonania czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą". W najogólniejszym ujęciu współsprawstwem jest "oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego przez dwie co najmniej osoby, z których każda odgrywa istotną rolę w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego". Wedle powszechnie przyjmowanego w piśmiennictwie i orzecznictwie poglądu jurydyczna istota współsprawstwa polega na stworzeniu podstaw do przypisania każdemu ze współsprawców całości popełnionego wspólnie przez kilka osób przestępstwa, a więc także tego, co zostało realizowane przez innych współdziałających, przy czym każdy ze współsprawców ponosi odpowiedzialność tak, jak gdyby sam „wykonał” czyn zabroniony (a więc zrealizował jego znamiona w całości własnoręcznie), niezależnie od odpowiedzialności pozostałych współdziałających (por. wyrok SA w Krakowie z 15 stycznia 2003 r., II Aka 353/02, Prok. i Pr. 2003, z. 9, poz. 18; wyrok SA w Lublinie z 15 czerwca 2000 r., II Aka 70/00, Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 24). Konstrukcja ta stanowi podstawę do przypisania każdemu ze współsprawców także tego, co uczynili pozostali (por. P. Kardas, *Teoretyczne...*, s. 453 i n.; A. Wąsek, *Kodeks...*, s. 237 i n.; tenże, *Współsprawstwo...*, s. 28 i n.). O porozumieniu można mówić zarówno wówczas, gdy „sprawcy wspólnie realizują wcześniej ustalone przestępne przedsięwzięcie, jak i wtedy, gdy wcześniej ustaleń takich nie podejmowali, a i tak wspólnie realizują znamiona czynu przestępnego”, mając świadomość wspólnego działania (por. wyrok SA w Łodzi z 12 lipca 2000 r., II Aka 122/00, Prok. i Pr. 2001, z. 5, poz. 25).

Przestępstwo stypizowane w art. 286 § 1 k.k. polega natomiast na motywowanym celem osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wprowadzenie jej w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności do nienależytego pojmowania przedsięwziętej czynności. Wprowadzenie w błąd oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości danej osoby. Może zostać ono osiągnięte przez przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd może następować także za pomocą tzw. faktów konkludentnych, a mianowicie takiego zachowania sprawcy, z którego pokrzywdzony sam ma – według zamiaru sprawcy – wysunąć błędne wnioski. Oskarżony w niniejszej sprawie swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 k.k. Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozostawia najmniejszych wątpliwości co do tego, iż zachowanie oskarżonego działającego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami sprowadzało się do wytworzenia w świadomości pokrzywdzonych fałszywego obrazu wycinka rzeczywistości i rozporządzenia mieniem w oparciu o tenże uświadomiony i zarazem nieprawdziwy obraz rzeczywistości. Jak wspomniano wcześniej, oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, opisanych w pkt II. i IV. części wstępnej wyroku wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Rolą oskarżonego w tym układzie było najpierw założenie – przy użyciu jako autentycznego podrobionego paszportu – rachunków bankowych w poszczególnych bankach, a następnie wypłata wpłaconych przez pokrzywdzonych na te konta środków pieniężnych. Powyższe działania były niewątpliwie nastawione na osiągnięcie korzyści majątkowej. Z oczywistych względów które nie wymagają w tym miejscu dłuższego wywodu, treść wyjaśnień oskarżonego w których ten tłumaczył, że wykorzystano jego naiwność i złą sytuację materialną nie może stanowić o okoliczności wyłączającej bezprawność popełnionych przez niego czynów.

Odnosnie pokrzywdzonej firmy (...) O.(...)3 H. A. T. w K., Sąd uznał, że zostały wyczerpane znamiona art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., albowiem próba wyłudzenia przez oskarżonego środków należących do w/w firmy została udaremniona przez pracowników banku (...) S.A. we W., którzy zawiadomili Policję.

Zachowanie oskarżonego w odniesieniu do czynu opisanych w pkt II i IV części wstępnej wyroku zostało zakwalifikowane z art. 294 § 1 k.k., ponieważ swym zachowaniem spowodował on szkodę w wysokości 96.457,37 (...), stanowiącą równowartość 286.970,32 zł (pkt II) oraz w przypadku czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku, działając w warunkach czynu ciągłego wyłudził on mienie w wysokości 7675 euro (stanowiących równowartość

32.170,53 zł), 284.000 zł oraz 10.000 USD (stanowiących równowartość 33.706 zł), w tym kwotę 31.585,67 USD przelaną z firmy (...). (...) z siedzibą w P. oraz kwotę w wysokości 76.243,48 USD na rzecz firmy A. Y. (...) w S. w (...), co stanowi mienie znacznej wartości.

Sąd dokonał również zmiany kwalifikacji czynów zarzucanych oskarżonemu i zawartych w punkcie II i IV części wstępnej wyroku poprzez wyeliminowanie z nich kwalifikacji z art. 297 § 1 k.k. Już bowiem na wstępie wskazać należy, iż podmiotami chronionym na podstawie przepisu art. 297 § 1 k.k. są wyłącznie jednostki, takie jak: bank, jednostka organizacyjna prowadząca podobną działalność gospodarczą na podstawie ustawy albo organ lub instytucja dysponująca środkami publicznymi. Podmiotami, których przedmiot działalności – w oparciu o ustawę – podobny jest do czynności banków są np. fundusze inwestycyjne i emerytalne, towarzystwa leasingowe i ubezpieczeniowe (por. R. Zawłocki, Komentarz do art. 297 § 1 k.k. Kodeks karny. Część szczególna s. 1378).

Tymczasem z zebranych w niniejszej sprawie dowodów i podjętych na ich podstawie ustaleń faktycznych jednoznacznie wynika, iż – zarówno w odniesieniu do czynu opisanego w pkt II. jak i IV. części wstępnej wyroku - pokrzywdzonymi są prywatne zagraniczne firmy, które wskutek przelewów skierowanych na rachunki założone przez oskarżonego doznały szkody majątkowej.

Sąd, w punkcie II. części dyspozytywnej wyroku, uznał zatem oskarżonego za winnego tego, że w dniu 26 listopada 2014r. we W. w placówce Banku (...) SA, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, posługując się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował wyłudzić z uprzednio założonego rachunku nr (...) pieniądze w kwocie 96.457,37 (...), stanowiące równowartość 286.970,32 zł, przeliczone na 81.705,00 USD, przelane z rachunku firmy (...) O.(...)3 H. A. T. w K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na postawę pracowników Banku, czym działał na szkodę firmy (...) O.(...)3 H. A. T. w K., tj. czynu z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 kk.

W punkcie IV. części dyspozytywnej wyroku Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 25 listopada 2014r. we W., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach czynu ciągłego, posługując się jako autentycznym podrobionym paszportem na nazwisko A. K. nr (...) wyłudził z uprzednio założonych rachunków bankowych w (...) Bank (...) o numerach (...) (nominowany w złotych), (...) (nominowany w EURO), (...) (nominowany w USD) pieniądze w kwotach 7675,00 euro, stanowiące równowartość 32.170,53zł, 284.000zł oraz kwotę 10.000 USD, stanowiące równowartość 33.706zł przelane z rachunku firm zagranicznych, a w tym kwotę 31.585,67 USD przelaną z firmy (...). (...) z siedzibą w P., a także kwotę 76.243,48 USD przelaną z firmy A. Y. (...) w S. w (...), czym działał na szkodę w/w firm, tj. czynu z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. W przypadku tego czynu, Sąd uznał, mając na względzie działania oskarżonego podjęte w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zasadna jest za uznanie go za jeden czyn zabroniony w ujęciu przedstawionym w art. 12 k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd uwzględnił wskazania wynikające z art. 53 § 1 k.k. Sąd z jednej strony miał na względzie, aby kara efektywnie spełniła związane z nią cele społeczne, z drugiej zaś strony, aby była ona karą zindywidualizowaną, to jest taką, która w odniesieniu konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny, będzie zgodna z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k. Kara winna stanowić sprawiedliwociową odpłatę, która spełniać będzie (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, która będzie spełniać funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiary winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu jemu przypisanego (ocenianej przez pryzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k.). Przy ocenie orzeczenia o karze, Sąd ma powinność uwzględniania również tzw. ogólnoustrojowych zasad odnoszących się do sądowego wymiaru kary, a w szczególności zasady sprawiedliwości społecznej i zasady równości wobec prawa.

Sąd uznał, że zarówno stopień winy, jak też stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego jest wysoki. W ocenie Sądu zachowania przynoszące nielegalne zyski ze szkodą dla społeczeństwa, jakich by nie

uzyskali w żaden inny sposób są naganne. W ocenie Sądu powinno się dostrzegać powagę tych przestępstw i karać je odpowiednio do wysokiego stopnia winy sprawców, ich premedytacji, świadomości stopnia naruszenia powinności, ich niegodziwych zysków oraz rozległości wyrządzonych szkód.

Sąd doszedł do przekonania, że wymierzając oskarżonemu jednostkowe kary za czyny przypisane:

- w pkt I części dyspozytywnej wyroku, kwalifikowany art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

- w pkt II części dyspozytywnej wyroku, kwalifikowany z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. – **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

- w pkt III części dyspozytywnej wyroku, kwalifikowany z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

- w pkt IV części dyspozytywnej wyroku, kwalifikowany z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – karę – **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;**

Sąd doszedł do przekonania, że wymierzając oskarżonemu jednostkowe kary zbliżone do dolnej granicy ustawowego zagrożenia, spełnione zostaną cele kary. Przy ich wymierzaniu Sąd uwzględnił również okoliczności łagodzące za które uznać należy niewątpliwie dotychczasowy nienaganny tryb życia oskarżonego jak i jego przyznanie się do winy.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt. I-IV części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę łączną zastosował zasadę asperacji, mając na uwadze w szczególności związek przedmiotowy popełnionych przestępstw, bacząc również na to, czy wymierzona kara odpowiada celom zapobiegawczym i wychowawczym kary. W ocenie Sądu, wymierzona kara łączna jest właściwą reakcją na popełnione przez oskarżonego przestępstwa. W ocenie Sądu, brak było w niniejszej sprawie podstaw do zastosowania zasady pełnej absorpcji, mając na uwadze, że czyny oskarżonego były skierowane przeciwko autentyczności dokumentów, mieniu znacznej wartości, a także przeciwko trzem pokrzywdzonym. Sąd również nie stwierdził podstaw do zastosowania zasady kumulacji, zastosowanie tej dyrektywy wymiaru kary łącznej może być stosowane w sytuacjach wyjątkowych.

Sąd uznał ponadto, iż brak jest podstaw nie tylko do wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, ale i do postawienia wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej, a zarazem do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, o co wnosili oskarżony i obrońca. Oskarżony wykazał lekceważący stosunek do porządku prawnego. W ocenie Sądu tylko kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny może zagwarantować realizację spodziewanych efektów resocjalizacyjnych, a także uzmysłowi w pełni oskarżonemu, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne, gdyż grozi za nie nieuchronna, surowa kara. Sąd uznał, iż za orzeczeniem wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności przemawiają względy prewencji ogólnej i indywidualnej. Według Sądu stosowanie wobec oskarżonego środków probacyjnych i brak dostatecznie dolegliwej kary, zamiast korygować osobowość oskarżonego, utwierdziłoby go w przekonaniu o bezkarności, możliwości uniknięcia dotkliwej kary, a więc utrwalaloby jego negatywne postawy, zamiast je eliminować. Zawieszenie wykonania kary oznaczałoby, zdaniem Sądu, w odczuciu oskarżonego nic innego jak tylko akceptację dla jego zachowania i faktyczne przyzwolenie na zdobywanie środków do życia w drodze przestępstwa.

W punkcie VI. części dyspozytywnej wyroku Sąd, uwzględniając wnioski pokrzywdzonych złożone w trybie art. 46 § 1 k.k., a także z urzędu, co do trzeciego z pokrzywdzonych, orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w tym:

- w wysokości 96.457,37 (...) na rzecz firmy (...) O.(...)3 H. A. T. w K.,

- w wysokości 31.585,67 USD na rzecz firmy (...). (...) z siedzibą w P.,

- w wysokości 76.243,48 USD na rzecz firmy A. Y. (...) w S. w (...);

Ustalając wartość szkody wyrządzonej przez oskarżonego Sąd posiłkował się również ujawnionymi na rozprawie w dniu 10 lipca 2015 r. wydrukami ze strony NBP ukazujących średnie kursy walut w dniach 25 i 26 listopada 2014 r. – tj. w dniach popełnienia przez oskarżonego przestępstw z którymi wiązały się przedmiotowe szkody.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek przez zniszczenie dowodu ujętego w wykazie na k. 34 pod poz. 24, 32-35, 38, 43-45 ujętych w wykazie na k. 711 – 720 pod poz. 28, 50, 53, 74, 96, 98.

Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. Sąd zwrócił oskarżonemu dowody ujęte w wykazie na k. 34-35 pod poz. 2-5, 7-17 mając na względzie, iż przedmiotowe dowody stały się zbędne dla postępowania karnego i należało zwrócić je osobie uprawnionej.

Orzekając o kosztach i opłacie, Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonego. Mając na uwadze jego sytuację majątkową oraz kwestię zobowiązań finansowych nałożonych na oskarżonego tytułem obowiązku naprawienia szkody Sąd uznał, że uiszczenie kosztów postępowania w tym opłaty byłoby dla niego zbyt uciążliwe. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).